MARTIN OLIVA

Napsal A. V. Šmilovský.

Jest věru s podivením, že jindy dosti čilý Martin v tísni své a trudech se nevznužil, že nehledal jinde rady a pomoci, aby polehčil tesknostem svým. Vždyť měl pěkné jmění a byl celkem poctivý člověk, kdyby byl volal, byl by se prve někde pro sebe výhodnější pomoci dovolal; ale Martin byl židovskými penězi jako očarován, odkrutial a rozkladal, až bylo pozde. Dělo se mu jako stum jiných dlužníků, likuvosti, nerozhodnosti, odkládáním hředl každým krokem hlouběji a ztrácel pod nohama pevnou půdu. Poněvadž často Abrámka navštěvoval, věděla už celá ves, proč tam chodí, a z nesla se to dál a dále, dobrá pověst Martinova byla ta tam a po několika měsících byl by už střízlivý nabyl pořádného věřitele.

"Ten vězí u žida," šel o něm jeden hlas, jenž byl tím nebezpečnější, čím více se Martin tajil, mnohodi Abrámkovi jest dlužen. Lidé si pak dělali z komárů velbloudy. Abrámek sám po straně o to se postaral, aby úvěr Olivovi zkazil, aby nevyplatil se z pavučiny, jíž tak chytře Martina obetkal. Chyba velká, ba snad větší chyba byla, že neměl naladěný Oliva přítele, jemuž by byl mohl své srdce dokořán otevříti; nedbalť on dříve o nikoho a nyní nedbal nikdy o něho. S Martinem a Rozárkou šlo to vačkledě s kopce.

"A což Rozárka?" pozeptá se účastná čtenářka. "Či mlčela, či posilňovala upřímným slovem lásky a důvěry v nehodách bředného muže svého?"

Těžko věru odpověděti.

Předkem žena Martinova peněžitým záležitostem dobře nerozuměla. Že muž její peněz nutně potřebuje po krupobití, které je tak strašlivě zasáhlo, o tom byla přesvědčena. O směnkách věděla málo, že myslila, že jest to jen jiný druh obligace, a netušila asi dost málo nebezpečenství, v jaké sama mužem svým padne, nebude-li s to, prvním červnem brdnoucího roku zaplatiti.

"Nebudeme-li míti peníze," pravil k ní Martin, "počká nás Abrámek přes žně a pak se spravíme."

Slova ta zdála se selce býti tak jednoduchá a pravdivá, že ani o nich déle nepřemýšlela. Ovšem ji neušlo, že Martin stává se nespokojenějším a nerozvážlivějším; slyšela dále z jeho úst, jak těžko vymáhá peníze u Abrámka; cítila a viděla na své oči, že přichází do stavení časem zlý nedostatek, ale při všem tom těšila se naději, že po roce bude lépe, a od onoho osudného poledne, v němž Martin na ni psa vyštval, neměla k muži svému už tolik lásky, aby ji bylo lito, nerku-li aby slovem lásky a důvěry klesajíci jeho mysl. Simon, poměr mezi Rozárkou a Martinem byl po smrti otce Olivy na první pohled přátelský, v podstatě své byl však silně rozviklán; chyběla mu ona páska, jež v nehodách a neštěstí bývá štítem nejmocnějším proti ostrým střelám osudu, chyběl mu upřímná a vroucí láska manželská. Proto šlo to s Martinem a Rozárkou s kopce.

Nebudeme zevrubně popisovati, jak pracně a trudně domáhal se Martin svých požadavků u Abrámka. Podotkneme jen pro lepší věci vysvětlení, že čím dále tím horší se stávaly cesty Olivovy k židovi. Po dvaceti, desíti zlatých dával žídák sklíčenému dlužníkovi, kde jen mohl, strkal místo peněz Martinovi špatné své zboží a vyplatil tak Olivovi do začátku máje celkem sedm set, které Čertovák z největšího dílu Abrámkovi bez úroku svěřil. Červen se blížil a ubohý, lehkověrný Martin neměl ještě ani tisíc zlatých v rucc. Martina přešla už tak silně trpělivost, že hrozil židovi žalobou u soudu, jestli ho okamžitě nevyplatí.

Abrámek se ani dost málo nepolekal.

"Jděte, jděte, dětino, co byste vyžalovali?" odpovědět poklidně; kromě toho zaplatil některé dlužníky osl pohřbu otcova, nevystačil "než ti páni u soudu žádost vaši vyřídí, zaplatím vám dávno! K čemu útraty za kolky a spisování žádosti. Vždyť jsme naši a srovnáme se, jak se patří na pořádné lidi. K čemu dělati hluk pro nízerných tři sta zlatých!! Dal jsem sedm set, dám i tři sta. Za čtyři, pět dní máte je mít všecky, tak pěkné pohromadě, jako by je ze žurnálu vystrčil."

"Martin se dal uchlácholiti, ale žid ty čtyři dny tak protahoval, že posledního května ještě Oliva nic nemel.

"Zítra, v sedm hodin ráno mějte je na stole, přátelé," pravil ve svůj dům Abrámek k Olivovi "přijďte jen, uvidíte, že jsem od slova."

Skutečně prvního června, byla to právě v neděli, uvítal žid s radostnou tváří vstupujícího Martina dřez v hostí bílé kouřivek.

"Peněz jako železo. Olivo, a všecky hodím vase," mluvil žid "ale teď, když budeme míti všecko v pořádku se smůrkou, musíme to nějak soudně v ní dělati."

"Jak soudně?" tázal se Martin s nepokojem.

"Inu, víte, příteli, to je tak," vysvětlával žid, "aby to bylo mezi námi utrženo, že já jsem přijal vám tu pěkně celá tři sta na stůl. Jsou to hodně peníze, hodně jich bochá hromada."

Co měl Martin činiti? Peníz měl už tak potřebí jako ptáč povětří, kýval hlavou, a Abrámek sázel tři sta zlatých na stůl. Oliva shrábl peníze a rozloučil se s veselou tváří domů. Nevzpomněl ani na to, že dnes dopadla lhůta k placení celé směnky, předpokládal, že Abrámek bude čekati i bez vyjednávání. Zmýlil se však v tom.

Téhož odpoledne dal si Abrámek sepsati žalobu a dne pátého druhého června, zazvonil u manželů Olivových u krajského soudu pro nezaplacení směnky, zní jací na tisíc šest set sedm zla tých a dva krejcary a patnáct zlatých soudních útrat a nákladu pod exekuci.

Žid se usmál. Dal posly vrátiti zlatku, ač dobře věděl, že tři jen ostnáct krejcarů od cesty jsou tří, a dal mu ještě k tomu malou sklenčku to nejlepší vyšehradské.

Posel po tě odešel a šel k Olivovům. Tam doručil Martinovi i Rozárce každému po jednom listu stejně znějícím. Byl to tři představní rozkaz, který dostal Abrámek. Přijav od nich potvrzení, že listiny jim dodány, odešel.

Oba manželé četli pozorně slovo za slovem listinu, a nepřišli ještě ani k slovu pro překvapení, které obsažené, když už tu byl Abrámek jako na koni.

"Nu, vidíte, že jsem měl pravdu," zvolal vesele hned ve dveřích; že je to tak, jak jsem vám povídal!"

"Ale tu stojí, že máme směnku vám do tří dnů vyplatiti," namítal Martin, prohrav se z překvapení.

"Nu, nechme to státi, když to stojí," vykládal Abrámek; "vždyť jsme, můj Bože, naši, nemusíte se přec nebudete báti? Však já vždyť nemohl ani tušení, jaké právo nad nimi Abrámek má, netušil, že má právo každou hodinu nejen ty peřiny jim prodati, na nichž odpočívali, ale i statek, dvůr, poloucte! A nešťastný Martin počal se nestarat, aby nabyl náležitého o věci vysvětlení a aby se vypojčováním v ces peněz zbavil trudného zdu. Blahovec vedl Abrámkovi, jenž jej stále chytrou lichotnou vlídností z pod barvou přátelství volil za oss, aby jej hodně mnoho z něho vyssal. Byli Martin a jeho statek tučná moucha pro bezohledného pavouka jakým byl Abrámek, denom po zvolna, krok za krokem, šel Abrámek za svým cílem, dobře věda, že tak nejdále dojde. Pro okamžik mohlť se Martinovi peněz ale za to mu mohl Martin brzy, brzy tím jeho pozdě všecko by nedělalo bezhé peníze, kdyby s ním byl Martin zacházel, a tak měl Abrámek stále z něho výdělek, strana to dávat mu na úvěr špatné zboží za dobré peníze, a Martin ač jeho dobrou vůli nesmel jinde na kupiti. To nejhorší však bylo, že Martin u veřejném mínění stále dále tím hlouběji klesal. Lidé myslili, bůhví jak sluně je u Abrámka zadlužen!

Přišel zmar, které bylo jen pro hrubé Nadeje Martinovy, že by se ještě zachrátil Abrámkovi, rozplynulo se s dýmem a pěnou. Však ta měl už napřed to vědět, je ale byl to zákon proti Olivovi v úspěch.

Martin nadál se Olivy se [illegible] z obě než stanou [illegible] praktického závodu [illegible] zmaru podstatného. Byl opět za [illegible] dluhy, věru nevinný by se zbavení [illegible] a rady vaše, odlišit [illegible] [illegible] [illegible]